CHRISTO-PHOROS

A Soproni Evangélikus Egyházközség lapja

ingyenes kiadvány

XXIII. évfolyam, 1. szám

2016. böjt – Fastenzeit 2016

Lassíts!

„Ettől fogva kezdett Jézus nyíltan beszélni a tanítványainak arról, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.” (Mt 16,21)

Az elmúlt nyáron sokszor mentem Tabra. A – több kilométeren keresztül tartó –, nemrég kiépített út minden autós álma: kanyaroktól, emelkedőktől és lejtőktől változatos és nem túl forgalmas, így lehetőség nyílik a gyorsabb haladásra. Egyik utam során különösen is belefeledkeztem a napsütésbe, a szép tájba, így észre sem vettem, hogy túlléptem a megengedett sebességet. A valóságba egy 70-es tábla zökkentett vissza. Indokolatlannak tűnt a sebességkorlátozás, mégis le kellett fékeznem.

A tanítványok is ehhez hasonlót élhettek át, amikor Jézus először bejelentette nekik mindazt, ami rá fog várni Jeruzsálemben. Azelőtt gyorsan, eseménydúsan teltek napjaik: szemtanúi lehettek Jézus csodáinak, gyógyításainak, tanításának. Minden rendben volt, minden jól ment. Jézus szavai azonban – hasonlóan a hirtelen felbukkanó sebességkorlátozó táblához - kizökkentették őket a „száguldásból” és lassításra, elgondolkodásra késztették valamennyiüket.

Talán minket is kizökkentenek ezek a szavak. Nemrég még a karácsonyfa körül ültünk, pezsgőspohárral a kezünkben köszöntöttük az újévet: ünnepeltünk, megéreztünk valamit az igazi örömből, békességből. A böjti időszak szinte a semmiből tűnik elénk, s arra figyelmeztet, hogy egyre közelítünk Jeruzsálemhez. Ahhoz azonban, hogy megérkezzünk a kereszt tövéhez, fokozatosan lassítanunk kell. Miért? Mert Jézus is folyamatosan készítette fel tanítványait a közelgő eseményekre: háromszor jelentette be szenvedését. Jézus visszatérő szavai minket is felkészíthetnek mindarra, ami történni fog. Ha lelassítunk, különleges lelki élményben lehet részünk az idei böjtben: több időnk lesz Istenre figyelni, megszólítani, irántunk való szeretetét megtapasztalni. Lassítsunk, hiszen a golgotai kereszt felé nem érdemes rohanni: lépésben kell megérkezni.

Koch Szilvia

Lélek-zet

„Valaki nem hordozza az ő keresztjét és énutánam nem jő, nem lehet az én tanítványom.” (Lk 14,27)

Bár a keresztet nem azért vállaljuk, mintha ezzel remélnénk üdvözülni, vagy csak a legcsekélyebb érdemet is szerezni, mégis Krisztus példája szerint szenvednünk kell, hogy hozzá hasonlóvá legyünk. Mert Isten úgy végezte, hogy ne csak higgyünk a megfeszített Krisztusban, hanem vele együtt kell szenvednünk és megfeszíttetnünk is, ahogy ezt az evangélium számos helyén világosan kijelenti.

Ezért hát – másképp nem is lehet – mindenkinek részt kell vállalnia a szent keresztből. Pál apostol is azt mondja: „… a magam részéről betöltöm, ami hija van a Krisztus szenvedésének az én testemben.” (Kol 1,24) Mintha azt mondaná az Úr: mivel az ő keresztyénsége még nem teljes, azon kell lennünk, hogy se hija, se hiánya ne legyen a Krisztus szenvedésének, hanem minden beteljék. Vigyázz hát, hogy a kereszt ki ne maradjon az életedből.

De igazi kereszt legyen, amely csakugyan nyom és fáj. Például: becsületed, javaid, tested és életed jókora veszedelme. Hogy roskasszon és emberül megérezd. Mert ha nem fáj igazában, akkor nem is szenvedés.

Minél jobban számítunk rá, annál könnyebb és tűrhetőbb. Mert így vigasztalhatjuk magunkat: Sebaj! Keresztyén akarok lenni, tehát az én királyom udvarának a színeit kell viselnem. Krisztus nem hajlandó más köntösbe öltöztetni az ő udvarát. Viselem hát türelemmel!

Luther Márton (Jer, örvendjünk keresztyének!, 123. o.)

Böjti imádság

Istenem, aki szeretet vagy, tisztíts meg engem Jézus vérével minden tisztátalanságtól, amely tőled elválaszt engem, és azután költözzél szívembe, hódíts el magamtól, és szabadíts meg mindentől, ami alkalmatlanná tesz a szolgálatra, hogy hitben, szeretetben és türelemben mindig neked hódoljak, és örökké tied legyek, Jézus Krisztus, a te Fiad, a mi Urunk által. Ámen.

Johann Arndt

Az istentiszteletről – III. rész

Az istentisztelet kezdőszavai (Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében. Ámen.) után az ősi hagyomány szerint a bűnvallás és feloldozás következik. Az elmúlt évszázadokban viszont ez az úrvacsorával kapcsolódott össze. A Liturgikus könyv így magyarázza az ősi sorrend értelmét: *„A bűnvallás és feloldozás nemcsak az úrvacsoravételre készít fel, hanem az Isten igéjének befogadására is. Így az egész gyülekezet (nem csak az, aki úrvacsorázik) részt vesz az istentisztelet kezdetén a »bűnbánati liturgiában«. Ebben a formában a gyónás nem csupán az úrvacsora bevezető része, hanem megkapja az istentiszteletben az egész keresztény életre vonatkozó, méltó helyét."* Egyes teológusok viszont azzal érvelnek, hogy nehéz lenne rögtön az istentisztelet elején, *„az utcáról beesve"* bűnvallásra hangolódnunk, bűnbánatot Isten igéjének hallgatása ébreszthet bennünk.

Istentiszteleti rendünkben a kezdőszavak után zsoltár hangzik el – temetés, esketés és áhítat során is. Ezek a két és fél évezredes imádságok-költemények az Isten szavát hallgatók és az Istent dicsérők hatalmas távlatú közösségébe vonnak minket. Fantasztikus belegondolni, hogy ezekkel a szavakkal a kereszténység minden felekezetével és a zsidósággal is együtt ünneplünk. Az istentisztelet elején megszólaló zsoltárt latinul introitusnak nevezik, ami arra utal, hogy eredetileg a szolgálattevők bevonulása alatt énekelte ezt a zsoltárt a kórus. Ezt a funkciót úgy is megfogalmazhatjuk, hogy ezek a mondatok adják meg az istentisztelet alaphangját. Ráhangolnak az istentiszteletre és a vasárnap jellegére. A liturgikus szövegek ugyanis két fő csoportra oszthatóak: az ünnepek, alkalmak szerint változó (proprium) és állandó (ordinarium) szövegekre. A változó szövegek mind magukban hordozzák az adott vasárnap karakterét, ez először a zsoltárban hangzik fel. Ezt különösen is megragadhatóvá teszi, hogy egyes vasárnapok az introitus zsoltár kezdőszaváról kapták a nevüket. (Az első öt böjti vasárnap: invocavit – „segítségül hív", reminiscere – „emlékezz meg", oculi – „szemem", laetare – „örvendj", judica – „ítélj meg".) A zsoltárt a lelkész olvassa, pedig arra is lenne lehetőség, hogy a gyülekezet együtt vagy váltakozva mondja vagy

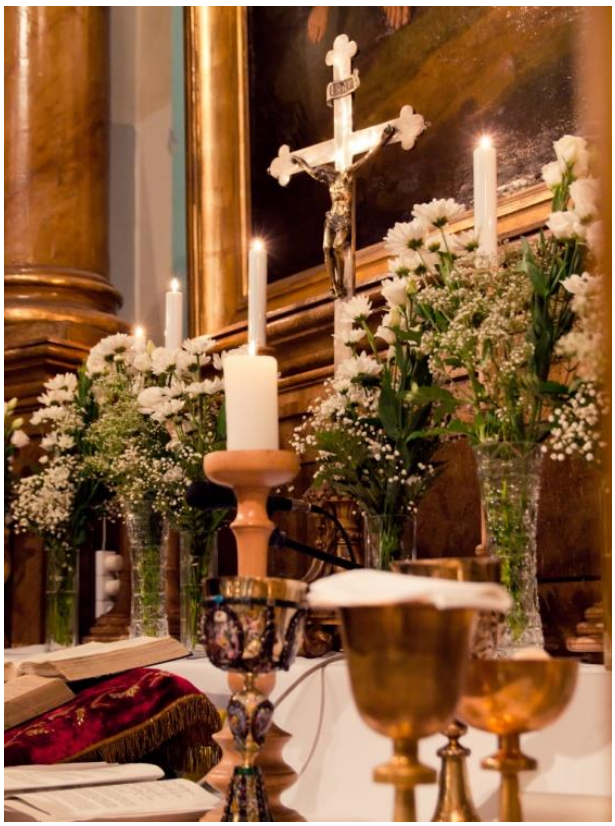

énekelje – a magyar énekeskönyvben a 18-37 számok alatt találhatóak zsoltárok ilyen céllal.

A zsoltárhoz másfélezer éve csatlakozik az úgynevezett kis gloria: *„Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen volt kezdetben, most és mindenkor és mindörökkön-örökké. Ámen."* Ezzel az Ószövetség világából megérkezünk az Újszövetséghez. Azaz ugyanazt az Istent magasztaljuk, mint a zsidóság, de őt mi Jézuson keresztül Szentháromságnak ismerhettük meg. Az idézett mondat gyakran így, prózában hangzik el. A 10-es istentiszteleten viszont a 80 évvel ezelőtt elterjedt úgynevezett énekverses rendet használjuk, amiben ennek a mondatnak egy változatát énekli a gyülekezet. A magyar énekeskönyv 1-10, majd 11-13 számai alatt található rendek jellemzője, hogy egy-egy korálverssel válaszolnak az egyes liturgikus szövegekre, és ezen a módon igyekeznek aktívabbá tenni a gyülekezet istentiszteleti részvételét. Ősi szokás szerint a Szentháromság dicsérete (*„Dicsőség az Atyának …"*) után újra elhangzik a zsoltár legfontosabb, kezdő verse.

A zsoltár után az irgalmas Krisztust imádó ősi imádság hangzik el. Szövegének törzse: *„Kyrie eleison! Christe eleison! Kyrie eleison! – Uram, irgalmazz! Krisztus, kegyelmezz! Uram, irgalmazz!"* Ez egészül ki az adott vasárnap jellegéből adódó bővítményekkel. Ezek a szavak nem bűnvallást jelentenek. Az ókorban uralkodókat köszöntöttek és dicsértek ilyen szavakkal, azzal magasztalva így őket, hogy nekik van hatalmuk és szívük ahhoz, hogy megkegyelmezzenek népüknek. Így kiáltott Jézushoz a vak Bartimeus is (Mk 10,46-52). Ilyen értelemben szembesít Krisztus hatalmával és a saját méltatlanságunkkal ez az imádság. Így hitvallási funkciója is van: Krisztust valljuk a mindenség Urának és a mi Urunknak.

Ezt az úgynevezett nagy gloria követi: *„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarat."* Az angyalok énekeltek így Jézus születésekor (Lk 2,13-14), ez a mondat tehát a mennyei istentiszteletbe kapcsol be minket. A mondat két utolsó szava eltér a római katolikusok által használttól. A görög eredetiben szereplő *„a jóakarat emberei"* ugyanis nem az emberi jóakaratra, tehát az emberek egy szűkebb, jószándékú csoportjára utal, hanem az egyedüli jó akaratra, Isten jóakaratára. A békességet minden ember számára hirdeti. A nagy gloriához kapcsolódik egy gyönyörű, ókori eredetű dicsőítő ének. Bár énekeskönyvünkben is megtalálható (16-17., 72-73., 89-90. o.), nem szoktuk használni, ezért szerepeljen itt a szövege: *„Dicsérünk és áldunk téged, / imádunk, és hálát adunk neked / a te nagy dicsőségedért, / Úr Isten, mennyei Király, / mindenható Atya Isten! / Úr Jézus Krisztus, / valóságos Isten, / az Atya Egyszülöttje, / Isten Báránya, / aki elveszed a világ bűnét, irgalmazz nekünk, / aki elveszed a világ bűnét, hallgass meg minket, / aki az Atya jobbján ülsz, irgalmazz nekünk! / Mert egyedül te vagy szent, / egyedül te vagy az Úr, / egyedül te vagy fenséges, Jézus Krisztus, / a Szentlélekkel együtt, / az Atya dicsőségében. / Ámen."* Ennek a „Laudamus te"-nek nevezett dicséretnek egyes szakaszai pl. a 8-as, 9-es és 10-es énekverses rendben előkerülnek. Nagypénteken és nagyszombaton a nagy gloria nem szólal meg.

Ezután hangzik el az úgynevezett kollekta imádság. A latin szó összegyűjtést jelent, és arra utal, hogy ez a rövid imádság összefoglalja, koncentrálja az adott vasárnap jellegét. Kötött a felépítése: megszólítás, Isten nagy tetteire való hivatkozás, egyetlen kérés, szentháromsági formula. Olyan tiszta, egyértelmű szavak ezek, hogy szép lenne, ha az *„él és uralkodik mindörökkön-örökké"*-zárásra együtt tudná mondani a gyülekezet: Ámen.

Ez az imádság zárja az istentisztelet bevezető részét, amit már az igei rész követ.

Tóth Károly

Ágostai hitvallás, XV-XVIII.

XV. AZ EGYHÁZI SZOKÁSOKRÓL

Az egyházi szokásokról azt tanítják, hogy meg kell őrizni mindazokat a szokásokat, amelyek bűn nélkül megtarthatók és az egyház békességét, jó rendjét szolgálják – mint bizonyos szent napok, ünnepek és hasonlók.

Az ilyen dolgokra nézve ugyanakkor intik az embereket, ne terheljék meg a lelkiismeretet, mintha az ilyen vallási szokások szükségesek lennének az üdvösséghez.

Arra is figyelmeztetik őket, hogy azok az emberi hagyományok, amelyeket Isten kiengesztelésére, a kegyelem kiérdemlésére és a bűnökért elégtételül rendeltek el, ellenkeznek az evangéliummal és a hitről szóló tanítással. Ezért az olyan fogadalmak, ételekre és napokra vonatkozó hagyományok stb., amelyeket a kegyelem kiérdemlésére, valamint bűnökért adott elégtételképpen hoztak szokásba, haszontalanok és ellentétesek az evangéliummal.

XVI. A KÖZÜGYEKRŐL

A közügyekről azt tanítják, hogy a törvényes világi intézmények Isten jó alkotásai, a keresztyéneknek szabad hivatalt viselniük, bíráskodniuk, császári és más, érvényben levő törvények szerint ítélkezniük, jogos halálos ítéleteket hozniuk, jogos háborút viselniük, katonáskodniuk, törvényes szerződést kötniük, saját tulajdonnal rendelkezniük, a hatóságok kívánságára esküt tenniük, házasodniuk és férjhez menniük.

Elítélik az anabaptistákat, akik eltiltják a keresztyéneket ilyen világi kötelességektől.

Elítélik azokat is, akik az evangéliumi tökéletességet nem az istenfélelemben és hitben, hanem a világi kötelességek elhagyásában keresik, mert az evangélium a szív örökkévaló igazságát tanítja. Ezzel azonban nem forgatja fel az állami vagy a családi élet rendjét, hanem nagyon is megköveteli, hogy azt Isten rendeléseként megtartsuk és a szeretetet ezekben a rendekben gyakoroljuk. A keresztyének tehát kötelesek felsőbbségeiknek és a törvényeknek engedelmeskedni, kivéve, ha azt követelik tőlük, hogy bűnt kövessenek el, mert akkor inkább kötelesek Istennek engedelmeskedni, mint az embereknek.

XVII. KRISZTUS ÍTÉLETRE VALÓ VISSZAJÖVETELÉRŐL

Tanítják továbbá: Krisztus a világ végén megjelenik majd, hogy ítéletet tartson, a halottakat mind feltámasztja; az istenfélőknek és választottaknak örök életet és soha el nem múló boldogságot ad; az istenteleneket és az ördögöket pedig arra kárhoztatja, hogy vég nélkül gyötrődjenek.

Elítélik az anabaptistákat, akik azt tartják, hogy az elkárhozott emberek és az ördögök büntetése egyszer véget ér.

Elítélnek másokat is, akik most olyan zsidós nézeteket hintenek, hogy a halottak feltámadása előtt az istentelenek teljes leigázásával az istenfélők szerzik meg a világuralmat.

XVIII. A SZABAD AKARATRÓL

A szabad akaratról azt tanítják: az emberi akaratnak van annyi szabadsága, hogy becsületes világi életet tudjon folytatni, és választani tudjon olyan dolgok közül, amelyek az értelem hatáskörébe tartoznak. De arra nincs ereje, hogy a Szentlélek nélkül megvalósítsa az Isten színe előtt érvényes vagy másképpen lelki igazságot, mert a természetes ember nem érti meg az Isten Lelkének dolgait. Ez [a lelki igazság] akkor lesz a szívekben, ha az ige által a Szentlelket vesszük. Ezt ugyanilyen szavakkal fejti ki Augustinus a Hypognosticon III. könyvében: „Valljuk, hogy minden embernek szabad akarata van, s ehhez az értelem ítélőképessége is hozzátartozik, nem mint hogyha ezáltal alkalmas lenne azokban a dolgokban, amelyek Istenre tartoznak, Isten nélkül valamit akár kezdeni, akár biztosan véghezvinni,

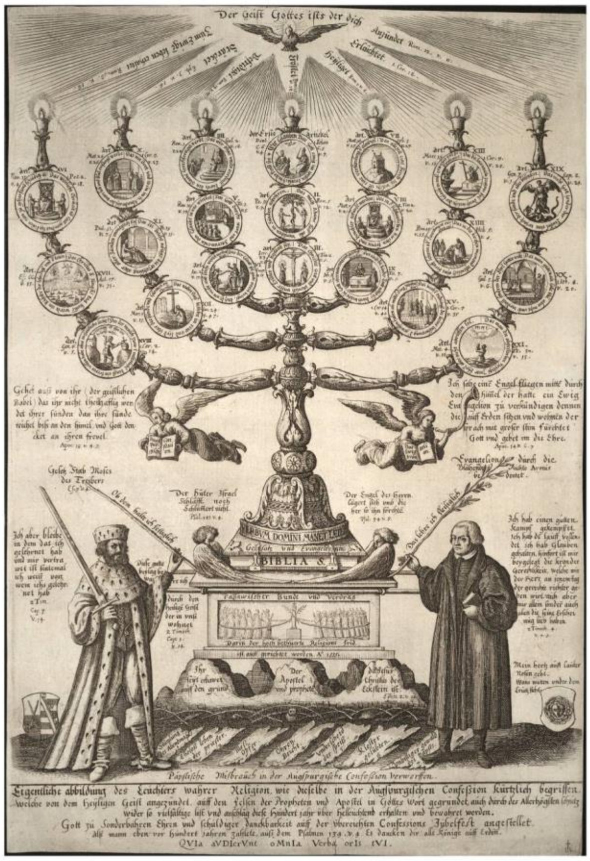

hanem egyedül csak a jelenvaló élet dolgaiban képes erre, akár jók ezek, akár rosszak. Jónak mondom mindazt, ami az (emberi) természet jó oldaláról származik, mint azt akarni, hogy a mezőn dolgozzunk, együnk és igyunk, legyenek barátaink, legyen ruhánk, házat építsünk, házasságra lépjünk, barmokat tartsunk, különféle hasznos mesterségeket tanuljunk – vagy akarni bármiféle jót, ami a jelenvaló életre tartozik. Mindezek a dolgok sem az isteni világkormányzás nélkül léteznek, hanem éppen tőle, általa vannak és vették kezdetüket. Rossznak pedig az olyat mondom, mint bálványimádást, emberölést akarni stb.”

Elítélik a pelagiánusokat és másokat, akik azt tanítják, hogy a Szentlélek nélkül csupán természetes erővel képesek vagyunk Istent mindennél jobban szeretni, és Isten parancsolatait megtartani, ami a cselekedetek lényegét illeti. Noha a természet valamilyen mértékben képes végrehajtani külső cselekedeteket – képes ugyanis őrizkedni lopástól vagy gyilkosságtól –, mégsem képes olyan belső törekvésekre, mint Isten tisztelete, Isten iránti bizodalom, türelem.

(fordította: Dr. Reuss András és Bódi Emese, Luther Kiadó, Budapest, 2008.)

Gyülekezetünk életéből

Karácsonyi ajándék a Fertő-környéki evangélikusoknak

Soproni egyházközségünkhöz tartozik a Fertő-környéki települések szórvány-evangélikussága. Havonta kétszer hívjuk őket a fertőszentmiklósi református imaházba istentiszteletre. (A hónap 2. és 4. vasárnapján, 16 órára.) Kicsi közösség, de fontos, hogy minél inkább a magukénak érezhessék ezeket az alkalmakat. Ebben jelentett fontos lépést, hogy a tavaly karácsonyi istentiszteleten saját úrvacsorai edények felszentelését ünnepelhették. Az akciót az evangélikus országos egyházi iroda Gyülekezeti és Missziói Osztálya szervezte, az edényeket Balogh Éva lelkésznő, az osztály munkatársa készítette.

Az olajiparból és a Holding éléről a másodfelügyelői tisztségbe

Interjú új másodfelügyelőnkkel, dr. Komornoki Lászlóval

Dr. Gimesi Szabolcs másodfelügyelőnk halálával a megüresedett tisztségre a gyülekezet dr. Komornoki Lászlót választotta meg. Neved a soproniak előtt nem ismeretlen, hiszen az általad évekig vezetett Sopron Holdingtól 2015-ben mentél nyugdíjba. Szakmai tapasztalatod azonban ennél jóval nagyobb. Milyen területeken dolgoztál eddig?

1976-tól 2006 végéig a Magyar Olajipari Nyílt Részvénytársaság és korábbi jogelődje vállalatainál dolgoztam, miután a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar kőolaj- és földgázszakán szereztem egyetemi oklevelet. Abban a harminc évben, a rendszerváltás előtti, majd az azt követő időben kötelező külföldi munkákon és képzéseken vettem részt a hazai munkakör elvégzése mellett. Tizennégy országban összesen több mint öt évet dolgoztam, számos szakmai és társadalmi tapasztalatot szerezve, felismerve a csoportos eredményes munkavégzés legfőbb alkotóelemének, az egyének megfelelő munkavégzésének fontosságát. 2007-től 2014 végéig a Sopron Holding Zrt. vezetőjeként dolgoztam, alkalmazva a korábbi tapasztalatokat az útépítés, épületkarbantartás, a távhőszolgáltatás, a közlekedési logisztika és működési zöldterületek fejlesztése, tisztántartása területén, kiegészülve a szükséges díjak beszedési problémáinak rendszeres megoldásával.

A munkafeladatok itthon és külföldön gyakran a családi otthonlét nélkülözését jelentették, ami a munkatársakat is eléggé megviselte, számukra is, nekem is szükségem volt a hitéleti nyugalomra, amit sikerült mindnyá-

junknak biztosítani. Ez a hosszabb külföldi kiküldetések alkalmával volt kiemelkedően fontos, a keresztény országokban természetesen problémamentesen, miközben itthon az ateista hivatalos rendszer folyamatosan gyengült. A mohamedán országokban, vallásgyakorlatunkban tekintettel kellett lenni az ottani többség hitéletére.

Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba gyülekezetünkkel?

Sopronban születtem, itt dolgozott az egyetemen az édesapám, és gyógyszerészként az édesanyám, így lettem akkor a gyülekezet tagja, majd feleségemmel itt házasodtunk, templomunkban kötöttek házasságot gyermekeink, itt lett megkeresztelve hét unokánk.

Vannak-e konkrét terveid vagy olyan projektek, amiket ebben az új tisztségedben szeretnél megvalósítani? Melyek azok a területek, amelyeken a gyülekezeti életben igazán otthon érzed magad?

A presbitérium munkáját rendkívül fontosnak tartom, folyamatosan kell szervezniük a testvérek egyéni és csoportos hitéletének biztosítását, együttműködve a városi evangélikus iskolák tanulóinak hittanképzésével, miközben igen fontos az egyházi személyek működési feltételeinek biztosítása, az egyházi ingatlanok korszerű kezelése. Megtiszteltetés számomra, hogy mint másodfelügyelő a presbiteri munkában részt vehetek. A presbitérium és a vezetőség által megállapított feladatokat fogom végezni, megválasztásom után az igazgató lelkész úrral a közösségi épületet és a temetőt jártuk be.

Azonnal elvállaltad a jelölést vagy kértél gondolkodási időt?

Szűk családunkban tizenöten gondoskodunk egymásról, feleségem, sógornőm és én is akkor vagyunk nyugodtak, ha naponta tudjuk látni gyermekeinket, az unokákat, és édesanyámat is meg tudom látogatni a nyugdíjasotthonban. A másodfelügyelővé jelölésemet rövid gondolkodási idő után elfogadtam, majd azt követően más társadalmi, karitatív szervezeti huszonöt éves tagságomat felfüggesztettem, hogy a gyülekezeti feladatokat megfelelően tudjam ellátni.

dr. Krisch András

Kazuálék egyházközségünkben a 2015. évben

Keresztelések

Árendás Kristóf
Balázs Benjámin
Balázs Noel
Bálint Dalma Lea
Balogh Liliána
Bánfi Ágoston Mózes
Beisteiner Marcel
Benkóczy-Farkas Léna
Bertalan-Zottl Bertold
Buza Kristóf
Csaplovits Bálint
Csaplovits Barnabás
Csaplovits Bence
Domnanics Ádám László
Egresits Ruben
Fábián Lilianna Menta
Fekete Zora Mimi
Fodor Fanni
Fonyódi Ákos
Fuchs Alida
Furka Ramóna
Gavenda Hanna Kincső
Gyolcs Anna
Gyolcs Dávid
Hackl Emma
Hollósy Bertalan
Horváth Csenge Miranda
Horváth Ferdinánd
Horváth Márton Ákos
Horváth Medárd Gábor
Horváthné Terék Anita Mária
Hották Dorina
Hubay Hanga Csenge
Hudomel Dorian Aiden
Juhász Tamás
Káldi Nadin
Kalmár Dániel
Kelemen Botond
Kelemen Dóra
Keresztes-Bruckner Bence

Koch Fanni
Kóczán Kende Krisztián
Kollmann Bence
Koós Katica
Kovács Anna
Kovács Fanni
Lakos Réka
Lendvay Aaron Péter
Lipták Erzsébet

Luif Hanna
Lukács Olivér
Menyhárt Ryan
Mészáros Olivér
Nagel Maximilian
Nagel Tom
Nagy Ábel
Nagy Diána
Nagyváradi Gellért
Nyári Márió
Nyikos Lili
Oláh Nóra
Pandur Elza
Papp Dorottya
Ráduly Bendegúz Tamás
Schmidt Szonja
Schneider Noémi
Szabó Eliza
Szerencse Vanda Vanessza
Tarnai Vince Márton
Tarr Sára Szonja
Tarr Viktor
Tokaji Nimród
Torma Luca Ilona
Tóth Leonard
Tóth Maja
Triber Simon
Vajda Bianka Lolita
Varga Botond
Varga Ildikó Éva
Varga Luca
Váradi Péter
Váradi Szonja
Várhegyi Gábor László
Városi Barnabás
Vinkovits Dorka
Vörös Benjámin
Wölfinger Csepke Noémi
Wratschko Ben Derek
Zeberer-Bakócai Réka
Zeberer-Bakócai Levente

Esküvők

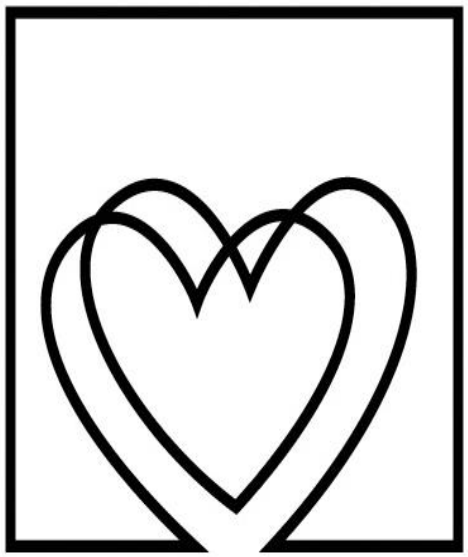

Bali Gyula – Taubl Katalin
Balla Balázs – Oszlács Zsuzsanna
Bereczki Sándor – Szakáll Tilda
Bogdán Tamás – Gálfi Anett Mónika
Erdős László – Tóth Edina
Figler Imre – Várallyay Erzsébet
Grubits Attila – Horváth Nikolett
Gyarmati Balázs – Mihók Nóra Zsófia
Horváth Attila – Előri Andrea
Horváth Miklós – Völker Zsuzsanna
Kanalas László Ádám – Mozsolits Zsanett
Koczka András – Rédecsi Judit
Kovács Róbert – Nagy Viktória Zsuzsanna
Major Mihály – Takáts Alexandra
Majsa Tamás – Mihócza Erika
Markó András – Glavák Klaudia
Marosvölgyi Bence – Sinkovits Mónika
Miszori Jenő – Bárány Szilvia
Molnár Gábor Miklós – Tálics Bernadett
Nándorhegyi Szabolcs – Hegyi Eszter
Oujezdsky Peter – Kanizsa Erzsébet
Patyi Richárd – Szaradits Katalin
Regényi Bálint – Visnyei Mónika
Rozán Balázs – Tóth Ramóna
Steiger Ákos – Hanzséros Renáta
Steinmetz Florian – Brenner Mandy
Stöckert Dániel – Planicsek Lilla
Szeniczei Patrik – Tamasits Dorottya
Szóráth Péter – Gosztola Adrienn
Varga Zsolt – Hatos Andrea

Temetések

Adorján Szilveszter Tibor (68)
Alpers Günter Max (82)
Bakó Lászlóné Kutasi Éva (71)
Balogh Lajosné Varga Irma (86)
Balogh Pál (96)
Bánfi Frigyesné Schneeberger Krisztina (85)
Barabás Gyuláné Árpási Erzsébet (92)
Bencsics Benjámin (20)
Béres Zoltán (76)
Bernáth Imre (65)

Bokor Istvánné Rajnai Margit (73)
Borbély Nándor (55)
Boros Jánosné Boros Ida (91)
Bruckner Nándor (89)
Ceder Dalma (halva született)
Csák Istvánné Gajdács Mária (96)
Csapó Sándorné Fekete Klára (70)
Csiszár Gábor (35)
Dorocz József (63)
Edlinger Mihályné Varga Irma (88)
Erdei Hubertné Farkas Éva Mária (69)
dr. Erdélyi Csaba (80)
Farkas András (48)
Fülöp Lászlóné Leyrer Gizella (101)
Gál Mihályné Őri Erzsébet (91)
Geeb Nándorné Kotzmanek Terézia (67)
Gergácz Jenő (71)
Giczi Irma (88)
dr. Gimesi Szabolcs (71)
Gottschling Miklós (75)
Göltl Károly (68)
Gyurácz József (87)
Halasi Imre (59)
Hantos Róbert Zoltán (43)
Heiszenberger Helmut (70)
Hergovits Ferencné Mátis Irén (74)
Holpár Józsefné Göller Irén (77)
Horváth Béla (49)
Horváth János r.k. (65)
Iker Gyuláné Németh Irén (90)
Irgl Kurt (48)
Jakál Pálné Göschl Vilma (95)
Kálmán Imre ref. (80)
Karikás Imréné Illés Éva (60)
Károli Szamanta Liána (86 napos)
Kheim Pál (66)
Kis Jánosné Czupy Ilona Mária (73)
Kiss Ferenc (62)
Kótai József (59)
Kovács Lajosné Bödecs Emma (95)
Kőhidi Zsolt (30)
Körmendi Ferencné Béres Ilona (73)
Molnár József (61)
dr. Molnár Sándor (70)
Münkle Helmut (55)
dr. Nándori Gyuláné Mühl Margit (82)
Németh Árpád (63)
Németh Jánosné Magyar Ildikó (71)
Németh József Istvánné Fekete Katalin (60)
Németh Péter (58)
Palik Pál (83)
Palkó Imre (77)

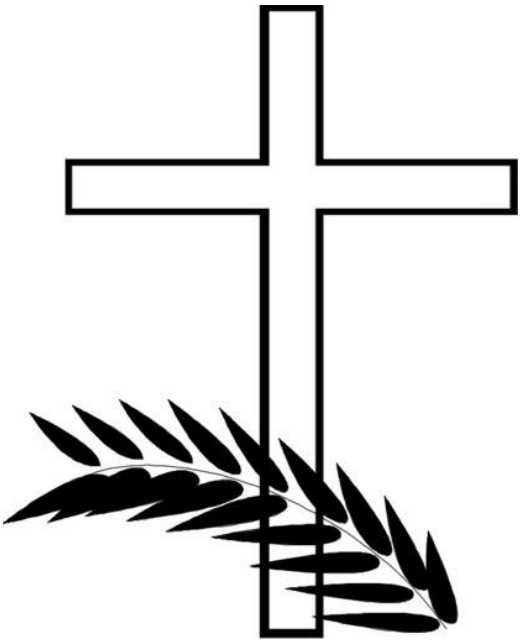

Perendi Józsefné Bolla Irén (79)
Péter Gyuláné Szabó Mária (96)
Petka Imre Sándor (62)
Pfandler Pálné Kirnbauer Mária (102)
dr. Pirkhofer János (81)
Pollák Gábor (57)
Porga József (65)
Prickler János (74)
Simon Gyula (92)
Simon István (62)
Somorjai Imréné Tölgyesi Mária (84)
Sümeghy Józsefné Németh Gyöngyi (92)
Szabó Balázs Antal (60)
Szalai Istvánné Paksi Erzsébet (90)
Szalay Zoltánné Kastner Terézia (83)
Szarka Jenőné Kunsági Irma (80)
Szekendi Jánosné Wolf Teréz (88)
Szimon János (87)
Taberger Istvánné Szukitsch Anna (87)
Tari János (68)
Tomor (Tremmel) Károly (90)
Torda János (74)
Tordáné Péntek Emőke (72)
Török Jánosné Balogh Irén Jolán (91)
Unger Margit (83)
Vanciscs Mihályné Pasler Friderika (86)
Vancsics Mihály (83)
Varga Lajosné Radl Anna (93)
dr. Várhegyiné Fekete Melinda Amália (82)
Vida József János (62)
Világos István (60)
Wallner Ákos (86)
Zarándi Sándorné Handler Mária (70)
Zethner Ferenc (65)

Deutsche Seiten

„Ich will euch trösten, wie einen seine Mutter tröstet“

Gedanken zur Jahreslosung – Jesaja 66,13

Eine wunderschöne Aussage der Bibel über Gott. Ein echtes, trostbringendes Geschenk für das neue Jahr.

Zuerst hat Gott dieses Wort zu seinem auserwählten Volk Israel gesprochen. Rund zweieinhalb Jahrtausende ist das her. Die Israeliten damals hatten schlimme Zeiten erlebt. Ihr Tempel war zerstört, große Teile des Volkes waren verschleppt worden. Viele Jahrzehnte mussten sie als Gefangene in Babylon leben. Endlich durfte der Rest des Volkes wieder heimkehren. Aber der Tempel lag in Trümmern. Jerusalem war eine Geisterstadt und die Menschen waren mutlos und ohne Hoffnung. Wie sollte aus Ruinen wieder eine Stadt werden, in der es sich zu leben lohnte? Da hinein spricht Gott: Ich will euch trösten, wie einen seine Mutter tröstet. „Ihr sollt erfahren, dass die bösen Zeiten zu Ende sind und eine bessere Zukunft auf euch wartet. Ihr werdet wieder aufrichten, was am Boden liegt. Die Wunden der Vergangenheit sollen geheilt werden. Was ihr heute noch für unmöglich haltet, wird geschehen. Ihr werdet euch wieder freuen und lachen können!“

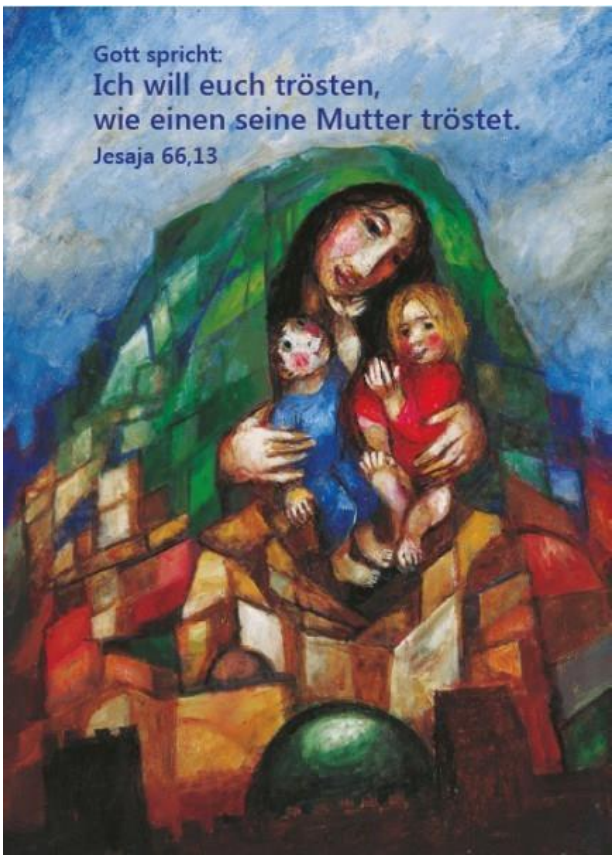

Ich liebe Bilder, Gemälde, Fotos und überhaupt alles was mit Kunst zu tun hat. Und ich nutze oft die Möglichkeit wichtige Gedanken auch über Kunstwerke, über Bilder den Menschen näher zu bringen.

Ein Bild bringt den Inhalt der Jahreslosung, wie ich finde, sehr schön zum Ausdruck: Es ist ein Gemälde von Sieger Köder, der nicht nur ein begabter deutscher Künstler war, sondern auch ein katholischer Priester. Also, man könnte sagen: ein Prediger mit Bildern. Er ist letztes Jahr im Alter von 90 Jahren verstorben. Doch er hat uns wunderschöne Bilder, Altartafeln und Glasfenster hinterlassen. Die biblische Botschaft hat er immer kraftvoll und farbenreich dargestellt.

Er zählte zweifellos zu den bekanntesten religiösen Malern. Im Religionsunterricht in Deutschland werden seine Bilder gerne verwendet. Auch ich entdeckte seine Kunst und seine Bilder auf diesem Weg. Zu vielen Szenen hat er Bilder gemalt oder etwas gezeichnet. Und unter anderem auch zur Jahreslosung finden wir etwas schönes von ihm.

Da sehen Sie eine Frau, eine Mutter, die zwei Kinder umarmt. Vielleicht einen Jungen und ein Mädchen. Das Original ist reich an Farben. An grün, blau, rot, gelb. Und an kleinen, feinen Nuancen dieser Farben ist das Bild ebenso reich. Das eine Kind hat braunes Haar, das andere ist blond, und beide haben rote Backen. Das Kleid der Mutter ist wie eine riesige kunterbunter Decke, unter der sich die Kinder geborgen und unsagbar wohlfühlen. Das Gesicht der Mutter ist friedlich und wirklich tröstend. Sie ist zärtlich und liebt diese Kinder.

Aber wenn wir genauer hinschauen, dann sehen wir unter diesen drei Personen, die Trümmer, die sich im Mantel der Mutter fortsetzen und dort immer schwächer, farbloser und dunkler werden.

Und wenn wir das sehen, dann können wir uns vorstellen: Aus den Resten von Mauern

und Häusern, aus den Trümmern der Stadt Jerusalem wächst die Muttergestalt heraus und tröstet die Kinder Israels, die trotz des Schlimmen, das sie erlebt haben, rote Backen haben und wirken, als ginge es ihnen gut. Sie spüren, die Mutter ist da, sie gibt Trost, sie gibt Geborgenheit, sie gibt Schutz. Die Trümmer bleiben Wirklichkeit. Aber sie fühlen sich dennoch geborgen. Und sie lachen sogar.

Ich bin mir sicher, bei dieser Mutter erfahren diese Kinder Verständnis und Zuwendung. Sie sind angenommen und nicht ausgegrenzt. Von so einer Mutter will man gar nicht mehr weg gehen, sondern für immer bei ihr bleiben und immer ihre Wärme und Zärtlichkeit fühlen.

Man könnte der Fantasie noch ein bisschen freien Lauf lassen und sagen: Bei ihrem Geruch, bei dieser Stimme, bei diesem Menschen bin ich sicher und geborgen, komme, was da will. Hier bin ich geliebt und willkommen, hier bin ich richtig. Und wenn ich auch ein bisschen warten muss: Hier wird mein Hunger und mein Durst gestillt. In diesen Armen kann ich sogar Schmerzen und Kummer aushalten, weil es irgendwann besser werden wird. Hier werden auch meine Tränen getrocknet. „Ich will euch trösten, wie einen seine Mutter tröstet."

Wie eine Mutter. Ja, ich bin zärtlich zu euch. Ich werde euch auf meinen Armen tragen. Ihr dürft auf meinen Knien schaukeln. Ich werde euch trösten, wenn ihr euch elend fühlt. Ich bin immer für euch da. Vertraut mir! Bei mir seid ihr geborgen.

Davon erzählt uns dieses Bild, und davon erzählt unsere Jahreslosung. Und diese Botschaft trifft vielleicht auf unsere Erfahrungen im vergangenen Jahr und trifft auf die Erwartungen und auf Hoffnungen im bevorstehende Jahr. Wir haben Flucht und Vertreibung erlebt, von Naturkatastrophen und Krieg, Terror und Folter, Unglücksfällen und menschlichen Katastrophen viel gehört.

Solche Dinge werden bestimmt auch 2016 geschehen. So ähnlich oder ganz anders. Und genauso werden schöne Dinge geschehen, Menschen werden geboren, andere verlieben sich oder finden im Beruf eine neue Zukunft. Menschen die zerstritten waren, versöhnen sich. Das gehört zum Leben dazu.

Und obwohl das Gottesbild durch diese mütterlichen Gefühle und die mütterliche Zuwendung etwas ungewöhnlich erscheint, dürfen wir alle genauso wie bisher daran glauben: Hier ist der Trost, der uns zugesprochen wird. Hier ist Gottes Trost. Wir sind in den Armen Gottes, der uns trösten und behüten will.

Das Volk Gottes hat damals die Stadt und den Tempel wieder aufgebaut. Gott hat ihnen Zukunft zugesagt, alle seine Verheißungen wahr gemacht. Er hat sie getröstet, wie einen seine Mutter tröstet.

Das will er auch an uns tun! Wir mögen uns in Sorge um unsere Zukunft verzehren – Gott hat sie in der Hand. Wir mögen vor den Trümmern unseres Lebens stehen – Gott kann daraus Freude und Glück entstehen lassen. Wir mögen uns in unbewältigten Krisen aufreiben, von Fragen gequält, in Ängsten und von bösen Erwartungen bedroht sein. Wir wollen Vertrauen haben: Gott kommt zu uns und wird uns trösten.

Und wir als Gemeinde, als Gottes Kinder dürfen diesen Trost wahrhaftig leben. Wir dürfen aus diesem Trost leben und diesen Trost weitergeben. Wir dürfen auch in der tiefsten Traurigkeit, Unsicherheit und Hoffnungslosigkeit gewiss bleiben, dass Gott bei uns ist. Und wir dürfen darauf vertrauen, dass das im neuen Jahr und für immer und ewig gilt: „Ich will euch trösten, wie einen seine Mutter tröstet."

Eszter Manke-Lackner

Herzliche Einladung zum
Streifzug durch die Geschichte der Blasmusik in Sopron
- ein Vortrag in deutscher Sprache - mit Dr. András Friedrich
am Mittwoch, 9. März um 18.30 Uhr im kleinen Gemeindesaal

Wird der Glaube immer seichter?

… und: Kann Kirche was dagegen tun?

Theo Lehmann, einst Jugendprediger in Chemnitz, heute 81 Jahre alt, hat vor zwölf Jahren einen Artikel verfasst: „Das Land ist still". Kürzlich hat eine Gemeindezeitung diesen Artikel mit markanter Wortwahl aus dem Jahr 2004 wiederveröffentlicht – der dann hohe Wellen geschlagen hat. Die Bild-Zeitung schusterte einen Skandal daraus, und dann ging auch in der evangelischen Kirche das Nachdenken los:

Das Land ist still

Gegen ein immer seichteres Christentum in Deutschland

Noch nie gab es – weltweit betrachtet – so viele christliche Märtyrer wie heute. Noch nie haben so viele Christen für ihren Glauben mit ihrem Leben bezahlt. Noch nie gab es so eine weltweite, zunehmende Christenverfolgung. In dieser Hinsicht leben wir in Deutschland wie auf einer Insel der Seligen.

Noch wird bei uns keiner, der sich als Christ bekennt, an die Wand gestellt. Noch praktizieren wir ungestört unsere christliche Aufkleberkultur. Noch ist der Fisch am Autoheck unser geheimes Erkennungszeichen und nicht der staatlich verordnete Aufnäher zur Kennzeichnung ausgegrenzter Christen wie seiner¬zeit der gelbe Davidsstern für die Juden. Noch ist alles still.

Die Situation kommt mir bekannt vor. Zur DDR-Zeit, als es unterirdisch überall brodelte, sang Wolf Biermann ein Lied, in dem er den äußeren Anblick der DDR beschrieb. Und dann, plötzlich, schrie er unter Aufbietung aller stimmlichen Kräfte mit ohrenbetäubender, schriller Lautstärke den Satz: „Das Land ist STILL!"

Ja Freunde, noch tanzen wir auf unseren christlichen House-Parties, während der Leib von Christus in anderen Ländern aus tausend Wun¬den blutet. Noch verkaufen wir das Christentum unter dem billigen Slogan „Christsein ist cool". Aber was machen wir, wenn eines Tages Christsein nicht mehr cool ist, sondern eine heiße Angelegenheit wird? Ich frage mich, wie lange wir uns dieses läppische Jesus-Getändel und dieses traumtänzerische Christentum noch leisten können, leisten wollen.

Während in anderen Ländern christliche Frauen versklavt und vergewaltigt werden, spreizen bei uns die Mädels auf der Bühne ihre Beine und präsentieren uns ihren gepiercten Bauchnabel, alles „für den Herrn", ich weiß schon. Ich weiß aber auch, was die Herren in den ersten Reihen von diesem Anblick halten. Während woanders Christen unter der Folter schreien, leiern wir im Dreivierteltakt bis zum Umfallen (im wahrsten Sinne des Wortes) diese nichts sagenden Chorusse, in denen wir uns, sicher im Gemeindesaal sitzend, auffordern, auf den Straßen zu tanzen. Wer kann von dieser seichten Kost leben, wenn er nicht mehr im Gemeindesaal, sondern in einer gemeinen Gefängniszelle sitzt? Wenn nicht mehr fröhlich getanzt, sondern fies ge¬foltert wird? Wie sollen die jungen Christen, die wir mit coolen Kurzpredigten unterfordern und unterernähren, sich einmal bewähren, wenn es hart auf hart kommt?

Oder denken wir etwa, die weltweite Christenverfolgungswelle wird ausgerechnet um das liebe „old Germany", die Insel der Seligen, einen Bogen machen? Wir haben wohl vergessen, was Paulus (aus dem Gefängnis!) geschrieben hat: „Alle, die gottesfürchtig leben wollen in Jesus Christus, müssen Verfolgung leiden" (2. Timotheus 3,12). Ich genieße es voll Dankbarkeit, dass ich nach den DDR-Jahren in einem freien, demokratischen Land leben darf, in dem ich wegen meines Glaubens an Jesus weder diskriminiert noch verfolgt werde. Aber ich sehe das als eine Atempause an, die Gott uns gönnt, zum Luftholen. Denn dass das alles immer so friedlich bleiben wird, wird mir angesichts der Entwicklung in der Welt immer unwahrscheinlicher. Wir sollten die Atempause benutzen, um uns auf die Zeiten vorzubereiten, in denen Christsein nicht mehr „geil", sondern gefährlich ist. Was wir brauchen, sind bibelfeste, feuerfeste, KZ-fähige Christen.

Theo Lehmann

Manche Formulierung ist sicher provokant. Besonders die letzten Worte. Aber im Wesentlichen fragt der Beitrag: Was für Christen sind wir? Ist unser Glaube tief genug? Würden wir im Fall des Falles auch heute noch Nachteile, Leid, gegebenenfalls auch Folter für unseren Glauben ertragen? Oder ist der Glaube eher was Oberflächliches geworden, etwas, was man halt aus Traditionsbewusstsein noch ein bisschen fortführt? Ist Kirche etwas, wo man halt ab und zu hingeht? Und was für eine Kirche haben wir? Eine Erlebniskirche? Eine Wohlfühlkirche? Unterfordern und unterernähren die Predigten die Gläubigen?

Wenn es also mit dem Glauben nicht zum Besten steht und die Generation 15 bis 40 im kirchlichen Leben kaum anzutreffen ist – wie es eine aktuelle Erhebung in Ungarn bestätigt –, bleibt die Frage, woran's liegt und wie man einlenken könnte?

Geht's uns zu gut? Haben wir zu wenig Not, dass die Kirchen nicht voller sind? Haben wir zu wenig Probleme des täglichen Überlebens, so dass wir keinen Glauben brauchen, sondern uns erfolgreich einbilden können, alles aus eigener Kraft heraus zu schaffen? Oder müsste die Kirche mehr bieten? Ist das kirchliche Angebot schuld am Verflachen des Glaubens? Oder haben wir sowohl in der Gesellschaft allgemein als besonders auch in der Kirche selbst zu wenige Vorbilder, die ihren Glauben in einer Weise leben, dass dies für andere überzeugend wirkt?

All diese Fragen sind aufgekommen – in Deutschland, ebenso wie in den vergangenen Wochen auf Theo Lehmanns Artikel hin auch hier im Glaubensgesprächskreis und im Schulunterricht.

Und in diese Gedanken hinein meldet sich nun mit Paulus ein guter Bekannter zu Wort, als hätte er geahnt, worüber wir uns gerade den Kopf zerbrechen.

Ich ermahne euch durch die Barmherzigkeit Gottes,
dass ihr eure Leiber hingebt als ein Opfer,
das lebendig, heilig und Gott wohlgefällig ist.
Das sei euer vernünftiger Gottesdienst.
Und stellt euch nicht dieser Welt gleich,
sondern ändert euch durch Erneuerung eures Sinnes, damit ihr prüfen könnt, was Gottes Wille ist,
nämlich das Gute und Wohlgefällige und Vollkommene.

(Römer 12,1–2)

Aha! Stellt euch nicht dieser Welt gleich! Das klingt so nach Sonntag Morgen 9 Uhr – oder 8 Uhr oder 10 Uhr, wo man gerade ein bisschen Abstand zur Welt und zum Alltag hat. Aber schaffen wir das auch unter der Woche?

Freuen wir uns, wenn wir irgendwo ein Schnäppchen schlagen können – oder fragen wir uns auch auf wessen Kosten das geht?

Gibt es Menschen, denen wir schön tun, weil wir auf sie irgendwie angewiesen sind – und weil wir es uns nicht leisten können, ihnen ehrlich und eben auch kritisch gegenüberzutreten? – Das geht ja schon in der Schule los.

Gibt es „Kniffe der Welt", die wir halt mitmachen, auch wenn sie nicht so ganz korrekt sind – manches halt ein bisschen hintenrum, Wahrheiten so drehen oder so sieben, dass man den anderen für seine Sicht der Dinge gewinnt … so'n bisschen tricksen und taktieren, „das machen ja alle" … ist es das, was wir wollen?

Wie ist das bei uns selbst? Und wie ist das in der Kirche?

Manchmal muss Kirche halt auch – zum Überleben – die Spielregeln der Welt einhalten, weil sie nicht von Luft und Glauben allein leben kann. Oder wie ist das? Oder doch nicht? Wie gehen wir mit Gütern um? Und noch wichtiger: Wie gehen wir mit Menschen um – auch mit denen, die uns irgendwie nicht so in den Kram passen?

Und was steht für uns im Mittelpunkt? Auch ganz persönlich. Ist es der Glaube, die fröhliche Dankbarkeit, dass Jesus Christus für uns geboren wurde, gestorben ist, damit wir frei leben können? Oder sind wir „im richtigen Leben" dann doch wieder geplagt von Machtgier, Eitelkeiten, Minderwertigkeitskomplexen und ähnlichem – die freilich auch die anderen anstelle unseres Glaubens zu spüren bekommen.

Prüfen wir, was Gottes Wille ist? Oder brauchen wir das nicht mehr, weil wir ja einen eigenen Willen haben? „Mein Wille geschehe!" Oder … hieß die Bitte aus dem Vaterunser nicht irgendwie anders?

Wenn wir fragen, was Kirche tun kann, muss man an eines denken – und das ist, denke ich, ein Punkt, auf den uns Paulus hinweisen will: Kirche, das sind nicht die anderen,

die Bischöfe, die kirchlichen Magazine und Meinungsmacher.

Kirche, das sind Sie und ich. Kirche, das sind wir alle, die im Gottesdienst zusammenkommen – und auch alle, die nicht kommen können oder wollen und doch durch ihre Taufe dazugehören. Und nun überlegt Paulus: Wie kann Kirche inmitten der Fragen ihrer Zeit leben, ja vielleicht sogar aufblühen?

Denn ich sage durch die Gnade, die mir gegeben ist, jedem unter euch, dass niemand mehr von sich halte, als sich's gebührt zu halten, sondern dass er maßvoll von sich halte, ein jeder, wie Gott das Maß des Glaubens ausgeteilt hat.
Denn wie wir an einem Leib viele Glieder haben, aber nicht alle Glieder dieselbe Aufgabe haben, so sind wir viele ein Leib in Christus, aber untereinander ist einer des andern Glied, und haben verschiedene Gaben nach der Gnade, die uns gegeben ist.
Ist jemand prophetische Rede gegeben, so übe er sie dem Glauben gemäß.
Ist jemand ein Amt gegeben, so diene er.
Ist jemand Lehre gegeben, so lehre er.
Ist jemand Ermahnung gegeben, so ermahne er.
Gibt jemand, so gebe er mit lauterem Sinn.
Steht jemand der Gemeinde vor, so sei er sorgfältig.
Übt jemand Barmherzigkeit, so tue er's gern.

(Römer 12, 3–8)

Paulus geht davon aus: Jedes Gemeindeglied ist mit Talenten, beschenkt worden. Paulus zählt eine ganze Menge von Talenten auf, die er den Lesern und Hörern seines Briefes bewusst machen will.

Und Paulus verspricht: Eure Gemeinde erneuert sich, wenn sie sich auf all die Gaben besinnt, die ja ohnehin da sind. Und auch auf die, die vielleicht noch brach liegen. Jeder ist für die Kirche, die Gemeinde verantwortlich.

Und was Paulus auflistet, zeigt ja auch eindrucksvoll: Jeder soll das machen, was er kann. Und nicht das, was er nicht kann. – Freilich muss man sich auch ausprobieren und Niederlagen erleben. Aber notorisch das tun, was man nicht kann, bremst ja doch. – Klingt ganz leicht. Ist aber manchmal in der Umsetzung ganz schön schwer. Denn da braucht's ja auch eine gewisse Selbstreflexion. Und die tut manchmal auch weh.

Aber „Jeder soll das machen, was er kann" – das führt ja auch zu der Frage: Was von meinen Gaben, von meinen Talenten, was, von dem was Gott mir an Gaben und Talenten anvertraut hat, kann ich in welcher Situation nutzbar machen, einbringen, zum Beispiel in der Gemeinde?

Das ist doch eine gute erste Frage, viel besser, als würde die erste Frage lauten: Warum macht dieser oder jener seine Sache nicht besser? – Wir sitzen ja nicht vor dem Fernseher mit Chips in der Hand und kommentieren im trauten Freundeskreis ein Fußballspiel. Sondern wir stehen ja selbst im Trikot auf dem Feld und spielen mit. Bringen uns ein. Machen mit. Nicht nur Vorschläge, was andere machen sollten. Sondern tun, was wir tun können! Als Mitglieder des einen Leibes, der Kirche – mit Christus als Haupt.

Was ist jetzt eigentlich mit den eingangs formulierten Fragen, die Theo Lehmann aufgeworfen hat und im Nachdenken über seine Schrift aufgekommen sind?

Wie sich der Glaube der Gemeinde entwickelt, hat nicht nur mit dem Handeln der Gemeinde allein zu tun. Aber die Gemeinde kann was tun. Wir können was tun!

An erster und wichtigster Stelle: Stellen wir nicht alles mögliche andere, sondern Christus in den Mittelpunkt! Im Gottesdienst, aber auch in der Kirchenvorstandssitzung. Im Unterricht und unseren Gruppen und Kreisen, aber eben auch sonst im Miteinander, in unserem ganzen Leben. Wir sind gemeinsam Kirche. Und damit liegt es auch an uns. Wenn für uns Christus in der Mitte ist, wird das auch weiterwirken.

Ich glaube, vieles treibt auch hier der Heilige Geist voran, und vieles wäre ohne seine Hilfe nicht denkbar. Und es ist recht leicht, in unserer Gemeinde so viele Gaben Gottes zu entdecken. Es gibt unter uns Menschen, die dienen, lehren, trösten, geben, vorstehen, barmherzig sind – und eben ganz einfach ihren Glauben leben. Und: Unser Erlöser Jesus Christus lebt mitten unter uns. Was wir nötig haben, bekommen wir von ihm – aus Gnade. Möge sie aus dieser Kraft leben, unsere Kirche, unsere Gemeinde! Mögen wir aus dieser Kraft leben!

Holger Manke

Mein Bibelwort

„Denn es sollen wohl Berge weichen und Hügel hinfallen, aber meine Gnade soll nicht von dir weichen, und der Bund meines Friedens soll nicht hinfallen, spricht der HERR, dein Erbarmer."

Jesaja 54,10

Als mir bei der Konfirmation die Worte von Jesaja 54,10 zugesprochen wurden, war ich enttäuscht. Kein Klang, nur eine düstere Prophezeiung – und noch dazu aus dem Alten Testament. Das verband sich mit dem Gedanken, dass ich in die Kirche immer mit Furcht eingetreten bin, denn oben am Altar ist der strenge Gott mit dem Globus in der Hand zu sehen, und unten, auf dem Altarbild, muss sein einziger Sohn den bitteren Kelch entgegennehmen.

Jahre vergingen, und mein Spruch hat immer nur Kälte ausgestrahlt.

Als wir uns zur Trauung in der Kirche am Budapester Deák-Platz angemeldet haben, fragte mich Pfarrer Hafenscher, ob ich eventuell meinen Konfirmationsspruch noch weiß. Ja, antwortete ich stolz, aber bevor ich noch etwas sagen konnte, sagte er, das könnte auch dann unser Trauspruch werden. Ich konnte mich nicht wehren.

Vier Wochen vor unserer Trauung ist mein Vater plötzlich verstorben. Ich bin wie eine Nachtwandlerin vor dem Altar gestanden, als die Worte fielen: „es sollen wohl Berge weichen und Hügel hinfallen, aber meine Gnade soll nicht von dir weichen, und der Bund meines Friedens soll nicht hinfallen, spricht der HERR, dein Erbarmer." Und auf einmal ging ein kleines Licht auf: Er ist gnädig, hat Erbarmen mit mir, und trotz meines zerstörten Lebens will er den Bund seines Friedens aufrechterhalten. Er hat mich also nicht verlassen.

Jahr um Jahr verging, manches mit schweren Schicksalsschlägen gefüllt, ich bin immer wieder hingefallen, aber je härter die Erde bebte, desto mehr ist das Feuer der Zuversicht an Gottes Gnade gewachsen. Wie sehr muss er mich lieben, wenn er seinen eingeborenen Sohn für meine Schuld geopfert hat!

Als ich letztes Jahr hingefallen bin und mein Zustand schockierend war, war mein Umfeld in großer Sorge. Doch trotz schlimmer Schmerzen ist meine Seele gelassen geblieben: Er hat sich meiner erbarmt, mich in seiner Hand gehalten und gnädiglich behütet.

Die Kirche kann ich schon lange ohne mich zu fürchten betreten, denn durch den Kelch mit Christi Blut wird der Bund des Friedens mit Gott immer wieder erneuert, mein Platz in der Kirche ist der friedvollste Ort meines Lebens geworden. Wovor sollte ich Angst haben?

Márta Farsang

„Alles nun, was ihr wollt, dass euch die Leute tun sollen, das tut ihnen auch! Das ist das Gesetz und die Propheten."

Matthäus 7,12

Bislang lagen mir zeitweise immer je unterschiedliche Bibelworte nah am Herzen. Es ist gar nicht so leicht, sich nun für eines von ihnen zu entscheiden. Das oben stehende Bibelwort bekam ich mit 13 Jahren mit auf meinen Weg – es ist das Wort, das mir zu meiner Konfirmation zugesprochen wurde. Als ich es am Altar hörte, dachte ich aufs Erste: „Was wäre leichter, als nach diesem Wort zu leben." Denn wenn ich das tue und so handle, was ich mir auch von anderen wünsche, dann wird um mich herum immer alles in Ordnung sein.

Später freilich sah ich, dass es nicht immer ganz so leicht ist. Im Gegenteil. Jeder Mensch hat von Gott eine ganz eigene Persönlichkeit bekommen, was schön und schwer zugleich ist. Unsere Aufgabe ist es, dass wir diese Talente wahrnehmen und nutzbringend für die Menschen in unserer Umgebung einsetzen. Dieses Bibelwort bringt auf ganz einfache Weise etwas ewig Gültiges zum Ausdruck. Es ist gar nicht notwendig, sich in theologische Höhen zu begeben, um dieses Bibelwort zu verstehen und zu nützen. In den einfachsten und alltäglichsten Situation entdecken wir Möglichkeiten, das Gute und für andere Dienliche zu tun – so, dass es auch für uns selbst Freude bedeutet.

Patricia Mátisné Schlögl

„Alles was ihr tut und was ihr sagt, soll zu erkennen geben, dass ihr Jesus, dem Herrn, gehört. Euer ganzes Leben soll ein einziger Dank sein, den ihr Gott, dem Vater durch Jesus Christus darbringt."

Kolosser 3,17

Erst jetzt habe ich mir meinen Konfirmationsspruch so richtig angesehen und nachgedacht, wie ich ihn in mein Leben einfügen kann. Zuerst konnte ich damit nicht viel anfangen, aber nach ein paar Tagen Nachdenken sehe ich, dass ich nicht dieses Bibelwort in mein Leben einsetzen, sondern mein Leben auf dieses Bibelwort setzen kann.

Wie kann ich mein Leben so gestalten, dass es wirklich ausstrahlt, dass ich zu Jesus gehöre? Und das alles so, dass ich mich nicht ganz in mich selbst wende? So geht ja die Ausstrahlung schon verloren. Diese Frage beschäftigt mich oft. Aber dabei hilft mir der zweite Satz: Ich muss kein hundertprozentig perfekter Christ sein.

Dankbarkeit bedeutet für mich Halt im Leben.

Wenn ich auf der Straße gehe und wieder einmal die Sonne scheint und die Vögel zwitschern und mich die Farben entzücken – Danke für das Schöne.

Oder ein Lächeln, das mir Kraft gibt – Danke für meine Familie, meine Freunde.

Wenn mir ein Lied einfällt und das meinen ganzen Tag erhellt – Danke für den Gesang.

Jedes Mal, wenn ich einen Tiefpunkt hinter mir lasse – Danke für die Kraft und für die Hoffnung.

Abends, nach den Tagen, wenn ich all das Genannte spüre – Danke für mein Leben.

Dass ich jemandem gegenüber für all dies dankbar sein soll, bedeutet mir, dass sich jemand um mich kümmert, mich nicht alleine lässt, ich jemandem wichtig bin, dass er mir all dieses schenkt. Diese Tatsache gibt mir Hoffnung, das Gefühl des Geliebtseins, ohne die ich keine Kraft fühlen würde, diese auch meinen anderen Mitmenschen weiterzugeben. Und mit der Dankbarkeit kann ich Tag für Tag, in jedem Moment mein Bekenntnis ablegen, dass Gott und Jesus für mich wichtig sind, denn aus Herzen sage ich denen Dank, die ich in meinem Leben hoch schätze.

Lili Horváth

Christus hat Strahlkraft in der Dunkelheit

Interview mit Zoltán Bek

Er gehört zu den auch gemeindlich aktiven jungen Erwachsenen unserer Gemeinde. In der Kindergruppe und bei der Kinderbibelwoche ist er aktiv. Und überhaupt: Er bringt sich gerne ein. In den letzten Ausgaben des Christophoros waren Zeichnungen von ihm zu sehen. Im Sommer wird Zoltán Bek, gerade 18 Jahre jung, sein Abitur am Lyzeum absolvieren. Grund genug, mit ihm ein wenig auf seine kirchliche Laufbahn zu blicken – und auf manche Fragen des Glaubens.

Du besuchtest als Kind die Hunyadi-Schule, heutzutage das Lyzeum, und bist über die kirchliche Begleitung in den Schulen auch in der Gemeinde aktiv. Außer dir gibt es aber nur eine Handvoll solcher Jugendlichen.

Es gibt einerseits gar nicht so viele Mitschüler, die tatsächlich zu unserer Gemeinde gehören – und es gibt welche, die zwar dazugehören, aber nicht am Gemeindeleben teilnehmen möchten. Aus meiner damaligen Klasse sind wir zu dritt, die auch jetzt im Gemeindeleben anzutreffen sind.

Was bewegt dich dazu in der Gemeinde mitzuarbeiten?

Als ich klein war, gab es immer auch Menschen, die mitgearbeitet haben und uns begleitet haben. Das hat mich natürlich damals beeindruckt. Jetzt bin ich größer und denke, dass es weiterhin jemanden geben sollte, der solche Aufgaben übernimmt. Schon alleine das war für mich ein wichtiger Beweggrund, ja zur Mitarbeit in der Gemeinde zu sagen.

Wie müsste Kirche sein – in Schule und Gemeinde –, dass junge Menschen wirklich für den Glauben angesprochen werden?

Ich denke, die Schule kann im religiösen Sinne wenig tun. Wenn die Kinder nicht schon eine religiöse Erziehung im Elternhaus bekommen, dann kann die Schule kaum etwas ausrichten. Ich besuche eine kirchliche Schule, aber ich sehe an manchen anderen Schülern, dass sie den Religionsunterricht mitunter als Zwang wahrnehmen. Das liegt aber daran, dass sie die Schule nicht wegen ihres kirchlichen Charakters gewählt haben, sondern weil sie ein sehr gutes Niveau hat. Die Religionsstunden können keine Bekehrung bewirken.

Das ist auch nicht das Ziel von Religionsunterricht.

Ich denke, der erfolgreiche Religionsunterricht stärkt unseren Glauben. Aber da muss eben

schon etwas da sein, auf das er aufbauen kann – auf eine Basis, die wir schon von Klein auf mitbekommen haben.

Du bist im ungarischen und deutschen Gottesdienst anzutreffen: Wo siehst du Möglichkeiten – aber auch Unmöglichkeiten – den Gottesdienst für deine Altersstufe attraktiv zu gestalten.

Ich denke, für Gleichaltrige ist der gottesdienstliche Ablauf zu formal. Das steht im Gegensatz zu dem, was sie in geradezu allen anderen Lebensbereichen antreffen, wo vieles eher lässig und wenig formal zugeht. Da mag es sein, dass das Erleben von Kirche und von Gottesdiensten altmodisch und wenig befreiend wirkt. Kirche ist also für sie ein ganz anderes Erleben – und das macht es ihnen auch schwerer, sich mit dem kirchlichen Geschehen zu identifizieren. Würde die Kirche jedoch zu sehr von der bisherigen Form abweichen und manches an protokollarisch wirkenden Abläufen lockern, um Jüngere anzusprechen, könnte es leicht passieren, dass die Botschaft dadurch geschwächt würde. Das wäre natürlich auch nicht Sinn und Zweck.

Ist es nicht auch irgendwie schwer – gerade für Jugendliche – zu glauben? Viele denken ja: „Ich habe mein Leben in der Hand. Ich bin Herr über mein Leben. Was aus meinem Leben wird, liegt ganz an mir.

Ich mache was ich will.“ Aber Glaube bedeutet ja auch, anzuerkennen, dass es jemanden gibt, der über meinem Leben steht und es in der Hand hält.

Ich denke, diese nicht zuletzt unter jüngeren Menschen weit verbreitete Haltung, dass alles an einem selbst liegt, dass jeder seines Glückes Schmied ist, hat auch mit schlechten Erfahrungen zu tun: Nämlich damit, dass manch einer erfahren hat, dass man nichts und niemandem vertrauen kann. Also vertraut man mangels Alternativen doch lieber nur sich selbst.

Aber Kirche kann – um es bildlich zu sagen – eine Insel im Meer sein. Eigentlich unglaublich, dass es einen Ort gibt, wie die Kirche, der so ganz anders ist als die Welt sonst um einen herum. Ein Ort, an dem man glauben kann, was gesagt wird. Und man kann dort jemandem glauben, der uns nie betrügen wird.

Manchmal kann man heutzutage ja auch seinen eigenen Freunden nicht glauben, was sie sagen. Und in diese Situation, in diese Welt hinein heißt es: Es gibt etwas, woran man glauben kann! Das ist für viele Jugendliche eine unglaubliche Theorie. Es ist nicht für alle so leicht, diese „Insel im Meer“ für sich zu entdecken.

Bei dieser „Insel im Meer“ denkst du vielleicht ganz konkret an unsere Kirche. Du hast sie oft besucht und oft fotografiert.

Ich wurde hier geboren und bin hier aufgewachsen. Ich wohnte nie woanders. Ich bin mit Sopron sehr eng verbunden. Ich besuchte hier auch schon recht früh die Kirche. Als ich klein war, war ich immer besonders von ihrer Größe beeindruckt. Dieses Erlebnis ist dadurch, dass ich selbst größer wurde, etwas zurückgegangen, denn mit Kinderaugen sieht man Größendimensionen anders als im Erwachsenenalter. Aber irgendwie beeindruckt mich die Kirche und ihre Größe auch heute noch. Wenn ich in der Kirche bin, fühle ich mich immer auch etwas freier. Wenn ich am Sonntag Vormittag komme – dann habe ich, so ist das im Abiturjahrgang, oft schon am Morgen gelernt. Doch solange ich hier bin, kann ich ganz viel, von dem, was zu tun ist, und was im Alltag geschieht, ablegen.

Nach dem Abitur wirst du Sopron verlassen und woanders mehr Zeit verbringen – ein deutlicher Schnitt für dich.

Ich denke, dass mein Studienort sicherlich ein Ort sein wird, an dem ich mehr Zeit verbringen werde als hier, aber eher im Sinne eines vorübergehenden Aufenthaltsortes. Mein richtiges Zuhause, meine Heimat bleibt natürlich Sopron. Und ich kann mir gut vorstellen, dass die Zeit, die ich hier verbringen konnte und kann, dadurch nur noch mehr Wert bekommt.

Zurück zur Kirche: Hast du unter den vielen Fotos, die du in und von der Kirche aufgenommen hast eines, das dir besonders nahe am Herzen ist?

Ja, eines davon ist unter dem Turm aufgenommen. Es ist das Glasbild über der Eingangstür der Kirche. Es zeigt den segnenden Christus. Das ist mein Lieblingsfoto. Im Religionsunterricht in der Grundschule hatten wir einmal in einem dunklen Raum eine Kerze angezündet – und die Aussage war: Von diesem einen Punkt geht Licht aus – und von sonst nirgends. Das war natürlich auf Christus zu verstehen. Als ich viele Jahre später dann dieses Bild vom segnenden Christus aufnahm, war genau dies mein Gedanke: Ringsum ist es dunkel, doch der segnende Christus hat eine immense Strahlkraft.

Holger Manke

Reise nach Bad Wimpfen – Vorankündigung

Vom 10. bis zum 12. Juni 2016 begehen Bad Wimpfen und Sopron/Ödenburg das 25-jährige Jubiläum der Städtepartnerschaft – und wir feiern gemeindlich mit. Wer Interesse hat, am zweiten Juniwochenende nach Bad Wimpfen mitzufahren, möge dies bitte im Pfarramt signalisieren. In einiger Zeit werden wir im Nachrichtenbrief nähere Informationen bekannt geben – wir sprechen jedoch diejenigen, die uns ihr Interesse bekunden, auch direkt an.

Utazás Bad Wimpfenbe – előzetes felhívás

2016. június 10. és 12. között ünnepli Bad Wimpfen és Sopron a testvérvárosi kapcsolat 25. évfordulóját – a testvérgyülekezetek is együtt ünneplik ezt az alkalmat. Akinek van kedve június második hétvégéjén velünk tartani Bad Wimpfenbe, kérjük, jelentkezzen a lelkészi hivatalban. A Hírlevélben részletesebb információkat is közzéteszünk az útról.

Iskoláink

Hunyadis küldöttség járt Kárpátalján

2015. december 13-án és 14-én a Hunyadiból egy kis csapat meglátogatta a Munkács közelében fekvő Fornos település általános iskoláját. Iskolánkban már több éves hagyománya van ádvent idején az elesettek megsegítésének az „Aranymasni" adománygyűjtés keretében, amit minden évben Móritz Adrienn diákönkormányzatvezető tanárnő szervez meg. Eddig Győr-Moson-Sopron és Veszprém megyékbe juttatta el az „Aranymasni" a szülők által behozott adományokat.

Idén Károlyiné Magyar Ildikó tanárnő javaslatára a tantestület és a szülői munkaközösség megszavazta a nehéz helyzetben élő kárpátaljai magyarok megsegítését. Iskolánk igazgatója, Rajnai Károly nagy örömmel fogadta ezt az ötletet, anyagi támogatást is ígérve az iskola lehetőségeihez mérten a cél megvalósításához. Könnyen találtunk úti célt, mivel Juhászné Molnár Zita tanítónő felvette a kapcsolatot a fornosi iskola magyartanárnőjével (Ferenc Zsanett), akivel egy keresztény pedagóguskonferencián ismerkedett meg 2014 nyarán. A kárpátaljai iskola pedagógusai meghatódott örömmel fogadták iskolánk megkeresését. Az utazást Móritz Adrienn szervezésében 12 napos gyűjtés előzte meg iskolánk klubtermében. Az adományok – ismerve az ukrajnai elvárásokat – kizárólag gyermek- és felnőtt ruhákból, játékokból, könyvekből (főleg gyermekirodalom) állhattak, valamint pénz adományozására is volt lehetőség.

Az ajándékok dobozolásánál nagy segítséget jelentett három 8. osztályos tanuló (Havas Péter, Rőder Benjámin és Tóth Barnabás) hűséges közreműködése, jól kiegészítve néhány szülő és pedagógus (Móritz Adrienn, Szabó Márta, Mojzes Andrea, Juhászné Molnár Zita, Németh Gábor) áldozatkész munkáját. Az

előkészületekben és a dobozok pakolásában fontos segítségünk volt még Juhász Béla is. A lelkes szülőknek hála kb. 9 m^3 adomány gyűlt össze, melynek bérelt teherautóval való elszállítását iskolánk karbantartója, Horváth Zoltán vállalta el. Utazásunk előtti estén a traiskircheni testvériskolánk erdélyi származású pedagógusa, Hunyadi Anna és férje leptek meg minket kb. 30 kg üres füzettel és 100 darab csokoládéval. Megható volt, hogy amint meghallották a hírt az „Aranymasni" akciójáról, azonnal segítettek ők is.

A szépen gyűlő ajándékokról az interneten keresztül fényképekkel tájékoztatta Móritz Adrienn a kinti kolléganőnket, aki örömmel mutatta meg azokat igazgatójának és kollégáinak is. Az ottani igazgató (Orosz Erik) beszámolójára az ungvári magyar konzul felajánlotta a Hunyadi küldöttségének, hogy Nyíregyházára elénk jön, hogy a határon hiánytalanul átjuthasson a szülők és pedagógusok adománya.

Iskolánk igazgatója, Rajnai Károly is képviselte intézményünket a fornosi látogatáson. Meghatotta, hogy a nagy szegénység ellenére milyen hatalmas szeretettel és megbecsüléssel fogadtak bennünket. Mint fogalmazott, a gyerekek mindenhol azonosak, de látva, hogy adományunk a legjobb helyre érkezett, elhatározta, hogy iskolánk segítsége nem fog a mostani egy esetre korlátozódni. Hosszabb távú tervében testvériskolai kapcsolat kiépítését szeretné megvalósítani kinti kollégája, Orosz Erik közreműködésével.

Rövid látogatásunk során vendéglátóink két közeli nevezetességet is megmutattak nekünk. Megnézhettük a munkácsi várat, illetve bepillantást nyerhettünk a szomszéd Dercen településen létrehozott Egyházi Önkéntes Tűzoltóság munkájába is, melynek Zsukovszky Miklós, a Beregi Református Egyházmegye esperese a megalapítója és parancsnoka.

Nagy boldogság számunkra, hogy a fornosi gyerekeknek, szüleiknek, pedagógusoknak, időseknek látogatásunkkal örömet és vigasztalást adhattunk. Reméljük, hogy ők is meglátják, hogy rajtunk keresztül Isten ajándékozta meg őket. Vendéglátóink azzal búcsúztak tőlünk, hogy jöjjünk minél gyakrabban, akár üres kézzel is!

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása." /Jakab 1,17/

Juhászné Molnár Zita

Megújult a német nemzetiségi szaktanterem a Hunyadiban

Az idei tanévben iskolánk földszinti, 10-es termében alakították ki a német nemzetiségi tanítók (Juhászné Molnár Zita, Magyarné Láng Mária, Meiszter Zsoltné, Weisz Gabriella) a szaktantermüket.

Azért is különleges ez a helyiség, mert elhelyezésre és állandó kiállításra kerültek olyan 80-90-100 éves tárgyak, melyeket Brennbergbányán és Tolna megyében élő német anyanyelvű emberek használtak a mindennapjaikban.

A hunyadis gyerekek kíváncsisággal és örömmel vették birtokukba a német nemzetiségi órák megújult és barátságos helyszínét.

Juhászné Molnár Zita,
német nemzetiségi tanítónő

Március 19-én, szombaton gyülekezeti házunk ad helyet az egyházmegyei hittanversenynek. Várjuk az 1-8. évfolyamos hittanosok jelentkezését hitoktatójuknál.

Tervezett programok

„Egy este az evangélikusoknál" – általában vasárnap 18 órakor a nagyteremben

- február 14-én: Emilia Kopatchinskaja és Viktor Kopatschinsky hegedű-cimbalom koncertje a templomban
- február 21-én: Sárosi Orsolya és Rajnai Gábor lant-csembaló koncertje a nagyteremben
- február 28-án: a Petőfi Színház szervezésében felolvasóest a nagyteremben: Gabnai Sándor „Boszorkányborda" című mesejátékát adják elő a társulat színészei
- március 6-án: a Four Bones Quartet fúvósegyüttes koncertje a nagyteremben
- március 13: a Juventus Fúvószenekar U14-es csapatának koncertje a nagyteremben
- március 20-án a HJAMI Zeneiskola növendékeinek koncertje a nagyteremben
- március 22-én, nagyhét keddjén Gryllus Dániel és zenészbarátainak „Pál apostol" című 25 éves jubileumi estje a nagyteremben
- március 27-én, koncert a nagyteremben

2016-ban egyházunk lesz a házigazdája a nagyszabású Közép-európai Keresztény Találkozónak. A többnapos rendezvényen belül július 9-ére, szombatra missziói napra hívják a gyülekezeti tagokat Budapestre, a Tüskecsarnokba. Egyházkerületi missziói napot emiatt az idén nem tartanak. A programban szerepel áhítat, előadások (Pál Feri római katolikus pap, Heinrich-Bedford Strohm bajor püspök, Balog Zoltán miniszter), kórusének, jazzkoncert, sportprogramok, Láthatatlan színház, sárkányhajó-verseny, kézműveskedés és a Lift zenekar koncertje.

http://foldsojatalalkozo.hu

Részvételi díj: 1000 Ft/fő, jelentkezési határidő: március 31.

Csoportjaink alkalmai

bibliaóra minden hétfőn 15 órakor a Fabricius Szeretetotthonban (böjtben helyette: böjti est)

bibliaóra minden csütörtökön 18 órakor a kisteremben

énekkar minden csütörtökön 18 órakor a nagyteremben

barkácskör-Bastelkreis minden pénteken 15 órakor a társalgóban

ifjúsági kör minden pénteken 18.30-kor az ifiteremben

gyászcsoport március 7-én, hétfőn 18 órakor a kisteremben

„Streifzug durch die Geschichte der Blasmusik in Sopron" - német nyelvű előadás dr. Friedrich Andrással március 9-én, szerdán 18.30-kor a kisteremben

Glaubensgesprächskreis – német beszélgetőkör február 26-án és március 11-én, pénteken 16.30-kor a lelkészi hivatalban

baba-mama kör február 17-én, március 2-án és 16-án, szerdán 10 órakor az ifiteremben

presbiteri ülés február 16-án és március 1-jén, kedden 17 órakor a kisteremben

nőslénykör március 7-én, hétfőn 20 órakor a klubszobában.

Luther Szövetségi ülés március 8-án, kedden 17 órakor a kisteremben, Mesterházy Balázs esperes tart előadást a Szélrózsáról

Kindergruppe – német gyerekcsoport február 24-én és március 9-én, szerdán 16.30-kor a kisteremben

váló-háló február 27-én és március 12-én, szombaton 17 órakor a klubszobában

filmklub – hétfőn 18 órakor a kisteremben:
- február 15-én a „Jövő kezdete" című filmmel
- március 21-én a „Simon mágus" című filmmel

böjti esteket február 15-étől március 21-éig tartunk a magyar bibliaóra idejében, hétfőn 15 órakor és helyén, a Fabricius Szeretetotthonban, a 3. emeleti kápolnában

Egyéb:

- Február 26. és 28. között konfirmandusaink csendeshétvégén vesznek részt Révfülöpön.
- Március 4-én, pénteken 15 órakor tartjuk az ökumenikus női imanapot a Fabricius Szeretetotthonban.
- Március 12-én, szombaton 8 és 13 óra között jótékonysági ruha- és könyvvásárt tartunk a nagyteremben. Ruhaadományokat a lelkészi hivatalban várunk.

2016-ban is szívesen fogadjuk a személyi jövedelemadó felajánlható 2 x 1%-át.

A Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035

Soproni Evangélikus Alapítvány 18986745-1-08 (a gyülekezet javára)

Evangélikus Általános Iskolai Képzésért Alapítvány 18539965-1-08 (a Hunyadi iskola javára)

Szociális és Házibetegápoló Alapítvány 18539549-1-08

Evangélikus Egészségügyi Képzésért Alapítvány 18538380-1-08 (az Eötvös iskola javára)

Líceumi Alapítvány 19112714-1-08

Kapi Alapítvány 18527634-1-08 (a líceumi művészeti oktatás javára)

Horváth Antal Alapítvány 18538737-1-08 (a líceumi történelemoktatás javára)

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2016. böjt – húsvét

február 14. (böjt 1. vasárnapja)
8.00 magyar: Rosta Izabella teológushallgató
9.00 német: Németh Kitti teológushallgató
9.00 gyermek-istentisztelet: Rosta Izabella teológushallgató
10.00 magyar: Rosta Izabella teológushallgató
15.00 Balf: Németh Kitti teológushallgató
16.00 Fertőszentmiklós: Németh Kitti teológushallgató
18.00 Egy este az evangélikusoknál – hegedű-cimbalom koncert a templomban, áhítat: Holger Manke

február 15.
15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti est: Gabnai Sándor

február 18.
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

február 19.
15.00 Fabricius Szeretetotthon: Gabnai Sándor

február 21. (böjt 2. vasárnapja)
8.00 magyar (beépített úrvacsorás): Tóth Károly
9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Gabnai Sándor
10.00 magyar (beépített úrvacsorás): Tóth Károly
15.00 Balf: Tóth Károly
18.00 Egy este az evangélikusoknál – lant-csemballó koncert, áhítat: Gabnai Sándor

február 22.
15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti est: Gabnai Sándor

február 25.
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

február 26.
15.00 Fabricius Szeretetotthon: Kadlecsik Zoltán

február 28. (böjt 3. vasárnapja)
8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Gabnai Sándor
9.00 német (áldozati gyűjtéssel): Gabnai Sándor
9.00 gyermek-istentisztelet: Kadlecsik Zoltán
10.00 magyar (a Hunyadi-iskola diákjaival – áldozati gyűjtéssel): Gabnai Sándor
15.00 Balf: Gabnai Sándor
16.00 Fertőszentmiklós: Gabnai Sándor
18.00 Egy este az evangélikusoknál – színházi felolvasóest, áhítat: Gabnai Sándor

február 29.
15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti est: Gabnai Sándor

március 3.
17.00 Wochenpredigt (úrvacsorás): Holger Manke

március 4.
15.00 női imanap – Fabricius Szeretetotthon: Gabnai Sándor

március 6. (böjt 4. vasárnapja)
8.00 magyar: Tóth Károly
9.00 német: Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Gabnai Sándor
10.00 magyar: Tóth Károly
15.00 Balf: Tóth Károly
16.00 kórházkápolna: Tóth Károly
18.00 Egy este az evangélikusoknál – fúvóskoncert, áhítat: Gabnai Sándor

március 7.
15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti est: Gabnai Sándor

március 10.
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

március 11.
15.00 Fabricius Szeretetotthon: Gabnai Sándor

március 13. (böjt 5. vasárnapja)
8.00 magyar: Koch Szilvia
9.00 német: Gertraud Winter
9.00 gyermek-istentisztelet: Gabnai Sándor
10.00 magyar: Koch Szilvia
15.00 Balf: Koch Szilvia
16.00 Fertőszentmiklós: Koch Szilvia
18.00 Egy este az evangélikusoknál – fúvóskoncert, áhítat: Gabnai Sándor

március 14.
15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti est: Gabnai Sándor

március 17.
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

március 18.
15.00 Fabricius Szeretetotthon: Gabnai Sándor

március 20. (virágvasárnap)
8.00 magyar (beépített úrvacsorás): Gabnai Sándor
9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Tóth Károly
10.00 magyar (beépített úrvacsorás): Gabnai Sándor
15.00 Balf: Gabnai Sándor
18.00 Egy este az evangélikusoknál – zeneiskolai koncert, áhítat: Gabnai Sándor

március 21.
15.00 Fabricius Szeretetotthon – böjti est: Gabnai Sándor

március 22.
13.00 Balfi utcai idősotthon: Gabnai Sándor
14.00 Ikva idősotthon: Gabnai Sándor
18.00 Gryllus-est a nagyteremben – áhítat: Tóth Károly

március 24. (nagycsütörtök)
17.00 kétnyelvű úrvacsorás: Holger Manke + Koch Szilvia

március 25. (nagypéntek)
8.00 magyar (úrvacsorás): Gabnai Sándor
9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás): Gabnai Sándor
15.00 Fabricius Szeretetotthon (úrvacsorás): Gabnai Sándor
18.00 passiós magyar (csatlakozó úrvacsorás): Tóth Károly

március 26. (nagyszombat)
14.00 német – temetőkápolnai: Holger Manke
15.00 magyar – temetőkápolnai: Gabnai Sándor

március 27. (húsvét)
5.30 magyar (úrvacsorás): Tóth Károly
7.30 Fabricius Szeretetotthon (úrvacsorás): Gabnai Sándor
8.00 magyar (úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
9.00 német (úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
15.00 Balf (úrvacsorás): Tóth Károly
16.00 kórházkápolna (úrvacsorás): Tóth Károly
16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás): Gabnai Sándor
18.00 Egy este az evangélikusoknál – koncert, áhítat: Gabnai Sándor

március 28. (húsvéthétfő)
8.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás): Gabnai Sándor
9.00 német: Holger Manke
10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás): Gabnai Sándor

Christophoros
A Soproni Evangélikus Egyházközség újsága
9400 Sopron, Színház utca 27.
e-mail: sopron@lutheran.hu
web: http://sopron.lutheran.hu
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003

Nyomtatva 450 példányban.
Várható következő megjelenés:
2016. böjt
Felelős kiadó: Tóth Károly